

STEMMEN UIT INDIË

DOOR

M. DOEKES-DE WILDE

INEKE wordt wakker door 't slaan van de klok. Ze richt zich op, om op haar wekkertje te kijken, dat op 't tafeltje staat voor 't raam. Maar 't is nog te donker. Ze glijdt uit bed en springt op blote voeten van 't matje vóór 't ledikant, over 't koude zeil, naar 't grotere kleed, waarop 't tafeltje staat. Zeven uur pas? Vreselijk donker is 't nog en alles zo rustig in huis. Ineke gluurt om 't hoekje van 't gordijn naar buiten. Wat ziet alles er vreemd uit, denkt ze, en opeens weet ze het: 't heeft gesneeuwd!

Sneeuw! — voor 't eerst dat ze de wereld ziet in een prachtig dik, wit kleed. Hoe dikwijls hadden vader en moeder haar verteld van de Hollandse winters, over ijs en sneeuw en allerlei pretjes daaraan verbonden.

Ineke had er zich tóen, in Indië, geen voorstelling van kunnen maken. Vader had kiekjes laten zien waar 'hij met moeder opstond: moeder op de bobslee — vader en moeder op 't ijs; moeder en tante Jet, die vader bekogelden met sneeuwballen. Ien had ze bekeken, maar 't leek haar zo onwerkelijk.

„Wacht maar”, had vader gezegd, „als je over een paar jaar zèlf in Holland bent, dan maak je 't óók mee en je zult je plezier niet op kunnen! En vooral als 't een witte Kerstmis is, dát is je ware!”

En nu is 't witte Kerstmis. Ien merkt opeens dat ze rilt van de kou. Met een sprongetje wipt ze weer in bed en rolt zich behagelijk in de warme dekens.

Die dekens! Wat had ze dáar 't land aan gehad. Hoe was 't mogelijk dat je onder zo'n vrachtje slapen kon?

Tante Jet, Louk en Fia hadden haar om 't hardst uitgelachen.

„Nü is 't nog wat vreemd, lieve kind, maar over een poosje weet je niet beter en als 't maar eenmaal flink koud wordt heb ik zo'n idée dat je om méér dekens komt vragen.”

En zo is 't gegaan ook. O, er waren een massa dingen waar Ineke aan wennen moest.

Maar 't allerergste is wel dat ze 't hier zonder vader en moeder moet stellen. Dát is iets waar Ien niet aan wennen kan. Zelfs na dit halve jaar in Holland nog niet.

Toen ze twaalf jaar werd, hadden vader en moeder haar verteld, dat 't beter voor haar was een tijd naar Holland te gaan om daar goede scholen te bezoeken en een flink meisje te worden, 't was voor haar gezondheid ook beter, had de dokter gezegd.

En nu, in haar bedje, op eerste Kerstdag, denkt Ien terug aan die nare tijd van koffers pakken en afscheid nemen. Voortdurend had ze gedacht: ik zal maken dat ik doodziek ben als de boot gaat, ik wil niet bij vader en moeder en Boenkie weg. — O, wat is alles vreselijk. — Hele nachten had ze liggen huilen, heel zacht, uit angst dat moeder 't horen zou. Moeder, die zo bleek zag en minstens even bedroefd was als zij. — Vader had haar verteld van de familie waar ze mee aan boord zou zijn en die haar veilig bij tante Jet en oom Frits zou brengen.

Duidelijk ziet Ien alles weer voor zich. — 't Afscheid van haar ouders, van kleine Boenk in de wieg, die er juist zo doddig uitzag . . . en dan de reis — de lange, lange reis.

En opeens voelt ze dat deze dag een akelige, droeve dag zal zijn. Hoe zal ze vrolijk kunnen kijken als ze voortdurend denken moet aan allen thuis in Indië? Ze vieren dáár nu óók Kerstmis. Moeder zal de kamers extra gezellig maken en heerlijke cake of tulband bakken. De grote, rode Kerstklok zal ze onderaan de lamp hangen, die leuke klok waar een echte bel in zit met een mooie klank. Zal Boenkie er aan mogen trekken, nu zij weg is?

Ineke houdt 't niet langer uit. Dikke tranen stromen uit haar ogen en glijden langzaam op 't kussen. Maar dan herinnert ze zich vaders woorden: Flink zijn meiske — mijn dappere schat ben je — er komen dikwijls moeilijkheden in 't leven — maar als je dapper bent dan vecht jij je er wel door, dát weten we zeker. Tandem op mekaar en altijd moedig vooruit!"

„O, als ik nu maar éven jullie stemmen kon horen", denkt Ien, „héél even maar met jullie praten kon, dan weet ik zeker dat ik weer vrolijk kon zijn."

Opeens is er leven in huis. In de kamer van de nichtjes hoort ze lachen.

„Sneeuw!" juicht Louk. „Sneeuw, witte Kerst — heerlijk!"

Ze stormen bij Ien binnen en trekken de gordijnen open.

„Ineke — 't heeft gesneeuwd — dolletjes! Kleed je gauw aan, dan gaan we naar buiten. — Kijk, de zon komt juist door, — o, wat pràchtig!"

Nu staan ze samen voor 't raam, drie meiskes in flanellen pyama's en bijna éven groot. Fia kijkt mee naar de winterpracht, maar even — héél even gaan haar ogen naar 't bleke gezichtje van haar nichtje en ziet ze dat Ineke gehuild heeft. Zacht glijdt haar arm door die van Ien en als ze elkaar aankijken ziet Ien de grote hartelijkheid in Fia's lieve kijkers.

„Ik moet me schamen" denkt ze, — „ik stel me aan en ze zijn hier allemaal zo schattig voor me." Maar als de nichtjes teruggaan naar hun kamer, glipt Fia even naar de huiskamer waar moeder de boterhammen juist klaarmaakt.

„Moeder, Ineke is erg bedroefd geloof ik. Ik zag dat ze gehuild had."

Mevrouw de Hoog houdt even op met haar werkje. „Ja, lieve kind — 't is een moeilijke dag voor haar. Maar we zullen haar helpen en weetje Fia, er is een gróte verrassing voor haar vanmiddag. Luister eens!"

Even later holt Fia naar boven — een kostelijk geheim hebben moeder en zij. Wat zal Ien blij zijn — 't wordt vast en zeker een héérlijke Kerst!

Die middag aan tafel, als de dessertbordjes zijn weggenomen en allen 't er over eens zijn dat 't eten heerlijk smaakte na de lange wandeling in de sneeuw, schuift oom Frits een klein briefje naar Ineke toe.

Ien heeft haar best gedaan vandaag. De nare heimweagedachten heeft ze zoveel mogelijk teruggedrongen. Ze heeft meegestoeid in de tuin. En tijdens de wandeling genoot ze evenals de anderen van 't sprookjesachtige dennebos, waar alles zo wonderlijk stil was.

Ze kijkt oom verrast aan.

„Wat is dat, oom?”

„Lees maar, Ineke.”

Met verbaasde ogen leest ze, terwijl Louk en Fia naast haar staan, de oproep uit Indië om om half vier aan de telefoon te komen op 't postkantoor.

„Telephoneren, oom, — met moeder en vader?”

Ze houdt haar adem in, kan 't nog niet begrijpen. Zal ze mogen praten met hen, hun stemmen horen, nu — vandaag?”

„Ja, lieve kind, heus. 't Staat er toch? Kijk eens op de klok — drie uur bijna. Als je nu aan tante vraagt of je op mag staan, dan kun je je mantel aantrekken en breng ik je weg.”

„Tante — mag ik?”

„Ga maar Ien, natuùrlijk. Hoe zou ik je dat kunnen weigeren, stel je voor!”

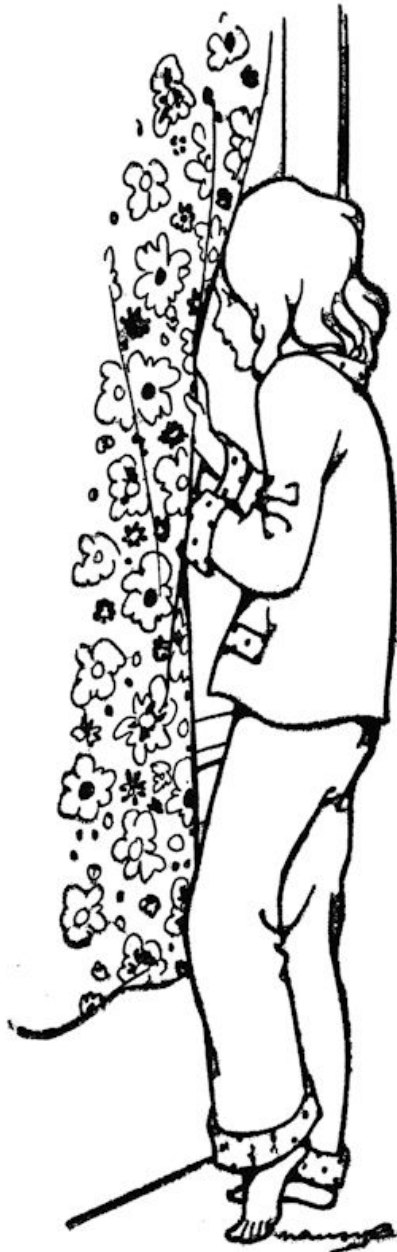
't Is of Ineke zweeft als ze opstaat en de stoel terug schuift. Ze hoort de klok tikken: pra-ten-met-va-der-pra-ten-met-moe-der! Wat raar is alles, 't is of ze geen voet kan verzetten.

„Toe, — Ineke dan toch” zegt Louk — „moeder zegt dat je gàn mag.”

Langzaam gaat ze de deur uit, ziet niet hoe oom en tante elkaar aankijken.

„Je moet haar niet alleen laten,” zegt mevrouw De Hoog tegen haar man. „Ze doet zo vreemd, 't is een gevoelig kind”.

Als oom Frits en Ien even later op weg zijn, trekt oom de arm van z'n nichtje door de zijne. Zo gezellig samen, vertelt hij haar allerlei grappige dingen, waar ze om schateren moet — en vóór ze 't weten zijn ze in

Ineke gluurt om 't hoekje van het gordijn naar buiten.

't Postkantoor. „Hierheen alstublieft”, zegt de beambte als hij de oproep gelezen heeft die oom hem aanreikte.

Achter elkaar gaan ze 't kamertje binnen, waar een paar stoelen staan en de telefoon hangt.

„Als het lichtje hier gaat branden, dit kleine lampje bedoel ik, dan spreekt U maar”.

Dan gaat de man weg en zijn oom en Ien alleen.

„Zal ik weggaan, meisjelief, of vind je 't prettiger als ik hier blijf?”

„Bij me blijven, oom — o gaat U niet weg!”

„Mij best, dan wachten we samen — denk erom dat je duidelijk spreekt, hoor en niet te vlug.”

Och, dat lampje, gaat 't dan nóóit branden?

„We zijn zeker te vroeg, oom?”

„Niet zoo héél veel. Kijk, Ien, gauw — daar brandt 't al.”

En dan —? och, arme kleine Inepien, wat doe je nu toch met die hoorn, is hij zó zwaar? Met beide handen houdt ze 't zwarte ding vast — luistert — luistert met open mond, met ingehouden adem en dàar — daar is het — die stem — van vader: „Hallo — hallo — wie daar?”

„Vader — vadertje — hier is Ineke. — Vader 't is witte Kerstmis — er is sneeuw — hoe gaat 't met je — vader!!”

Ien merkt niet dat oom weggaat en de deur zacht achter zich sluit — ze hoort alleen die stem — en dan nóg een — dat is moeder. Moeder die vraagt hoe 't haar gaat, of ze blij is 'en te horen, of ze gezond is? En Ien praat — ze praat honderd uit. Nóóit heeft ze zóveel en zó vlug achter elkaar gesproken. „Prettige Kerst, m'n lieve meisje — Ien — luister je?”

Dan klinkt vaag, maar tòch te horen de bel, de Kerstklok.

„Ik hóór 't, moeder — dag lieve moeder — dag vadertje — dag Boenkie, dààg!”

— Weg. —

Nu is ze weer alleen — héél alleen.

Als uit een andere wereld, kijkt ze om zich heen. Oom is er niet meer. Hij wacht zeker buiten. Nu zal zij óók maar gaan. Maar dan ziet ze weer de telefoon, dat wonderding, waar ze door praten kon naar huis. En op haar tenen gaat ze terug. En hoewel ze weet dat niemand haar nu meer horen zal, zegt ze zacht: ik had nog iets vergeten te vertellen vader, ik probeer moedig te zijn, ik heb m'n tanden op mekaar. — —” En met een dappere lach op haar ontroerd gezichtje komt ze bij oom terug, die in de gang op haar wacht.

„'t Was fijn, oom — 't is net of ik even thuis was — — en gaan we nu naar tante?”

En weer, precies als daareven, stappen ze samen door de sneeuw.

Maar nú vertelt oom geen grappen om haar vrolijk te maken — 't is immers niet nodig.

„'t Is of er honderd vogeltjes in me zingen,” denkt Ien — en wat is alles mooi om ons heen — echt Kerstnacht.”

Als ze thuis komen vraagt tante niets. Ze kijkt naar het stralende gezichtje van haar nichtje — een andere Ien lijkt ze nu. Een Ien die voelt dat ze niet alleen is, dat vader en moeder en Boenkie eigenlijk heel dicht bij haar zijn. — Een Ien, waar ze zich verder niet bezorgd over behoeft te maken.

— En 't werd een wonder-heerlijke Kerstavond.